

ARTIKEL OVER JAN VAN EIJK IN DE STENTOR

▲ Jan van Eijk. © Fam. Van Eijk

Wilde je ruzie met Jan krijgen, dan moest je goed je best doen: 'Of het om officier of soldaat ging, dat maakte hem niet uit'

VAN WIEG TOT GRAF Sport is de rode lijn in het leven van Zwollenaar Jan van Eijk (88). Hij is sporter, trainer, voorzitter bij sportclubs. Als rijksgecommiteerde houdt hij toezicht bij sporten die onder NOC*NSF vallen. Hij is bestuurder bij de Nederlandse Invaliden Sportbond. En Van Eijk is tot het laatst, werkelijk tot de laatste noot, militair.

Jan van Eijk 1934- 2022

Meesterschilder, dat is het beroep van Jans vader. Menig kerkganger in Den Bosch zal zijn werk van dichtbij kennen; het

ingekleurde glas in lood in de St. Janskathedraal is immers van vaders hand. Eén zonnetje en de plaatjes krijgen meer kleur, meer diepte. Ze sprankelen. Dit ambacht is ook iets voor zoonlief. En dat Jan goed kan leren, maakt niet uit. Meesterschilder, dat gaat hem worden.

Jan moet alleen nog voor zijn nummer op, de dienstplicht. Maar het leven loopt anders. Pas 35 jaar later, in 1989, zal Jan als adjudant bij de landmacht afzwaaien.

„Ik heb eigenlijk nooit gemerkt dat hij militair was”, zegt dochter Patricia. „Toen ik 15 was, kwam hij een keer heel vaderlijk op de rand van mijn bed zitten”, vult broer Frank aan. „Ik had gespijbeld. Hij gaf aan dat dit niet handig was. Gaf hij tips en trucs hoe ik het voortaan aan moest pakken. ‘Gewoon het laatste uur. Dan hoor je er niemand over’, was zijn advies.”

Zwarte band judo

In 1960 wordt Jan instructeur Lichamelijke Oefening en Sport bij de landmacht, in Ossendrecht. Aan Jan hebben ze een goede. Hij is sportief. Heeft een zwarte band in judo, wordt Nederlands kampioen badminton bij de militairen, zit op volleybal. Als rijksgecommiteerde zal hij later verbonden zijn aan zo’n 20 sportbonden. Bij onder andere wielrennen, atletiek, zwemmen en volleybal kijkt hij of tijdens de examens alles volgens de regels verloopt.

Jan wordt eind jaren ’60 trainer van volleybalvereniging DAC in Dedemsvaart, later voorzitter van VC Kuipers in Zwolle. Als trainer hamert Jan op techniek. Oefenen, oefenen en nog eens oefenen. „Ik weet nog de dingen die ik van hem geleerd heb. Ventiel boven en dan serveren. Dan krijg je zo’n zwabberbal”, legt Frank uit.

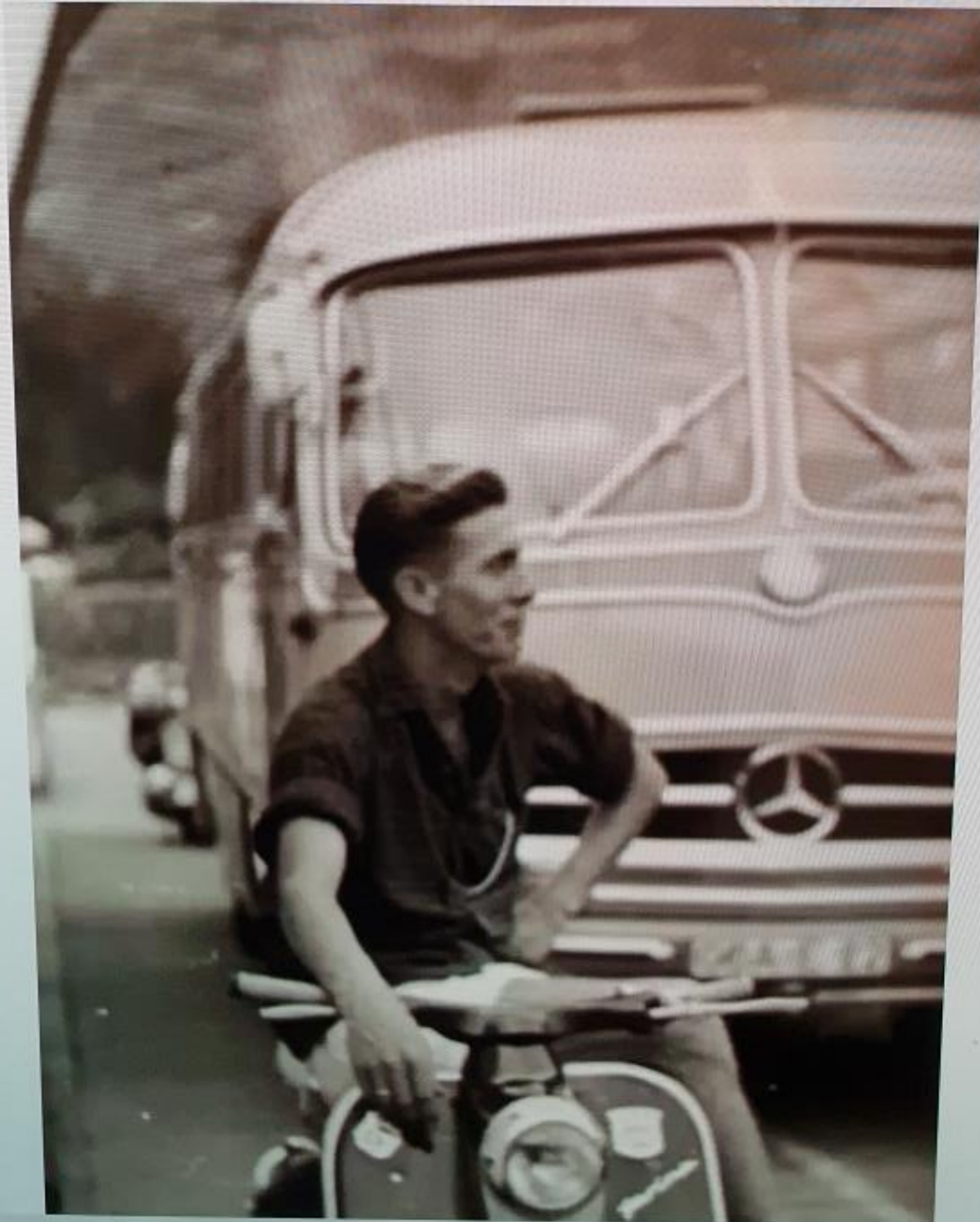
Trimclub verhuist mee

Jan houdt van het grote werk, maar ook het kleine bezorgt hem plezier. In Putte, in Noord-Brabant, runt hij een trimclubje en wanneer het gezin dus in 1965 naar Zwolle verhuist, verhuizen de trimplannen mee. Huurt Jan een zaaltje, zet een circuitje op en dan kan er gesport worden.

Jan is een aimabel man. Wil je ruzie met hem krijgen, dan moet je je best doen. Je uiterste. Maar hij is ook de persoon die van zijn hart geen moordkuil maakt. Als hij het ergens niet mee eens is, hoor je dat. „En of het dan om een officier of een soldaat ging, dat maakte hem niet uit”, stelt Patricia. „Dat was soms niet even tactisch.”

In 1988 mag Jan als sportbestuurder van de Nederlandse Invaliden Sportbond mee naar de Paralympics in Seoel. Maar voor Jan is dat een no-go. Zijn plek staat hij af aan een sporter. Sport gaat bij hem altijd vóór bestuurderschap.

Het is 1989 als Jan op 55-jarige leeftijd met Functioneel Leefstijdsontslag gaat. Samen met zijn Ada begint er een nieuw leven. Misschien hebben ze vaak terug gedacht aan het begin. Over dat Jan zich bijna verslapen had voor die eerste date in 1955. „Heb jij niet een afspraak?“, maakt een collega-soldaat hem wakker. En Ada maar wachten. „Als pa 10 minuten later was gearriveerd, waren wij er niet geweest“, beseffen Rob ('62), Frank ('65) en Patricia ('68).

Of die tijd dat Jan en Ada samen met de scooter, samen met de Henkel op pad gingen. Rijdend over de Brabantse wegen. Of dat verhaal dat Jan tussen 1959 en 1965 ook persfotograaf was bij het *Brabants Dagblad* en de *Gazet van Antwerpen*. Kreeg hij 10 gulden voor een goede foto. Herinneringen zat.

Tot op hoge leeftijd badmintonnen Ada en Jan nog. En tijdens vakanties, voor de camping organiseert Jan sporttoernooien. Hij verzint spelletjes, maakt quizjes. Hij kan het niet laten. Zelfs wanneer parkinson en dementie hun intrede doen, houden Ada en Jan elkaar mooi in evenwicht. De één denkt voor twee, de ander dóét voor twee.

▲ Jan van Eijk beschildert glas in lood. © Fam. Van Eijk

Jan overlijdt drie jaar na zijn Ada. Jan, de meesterschilder. De meesterschilder op zijn eigen manier.

De nalatenschap

Bij Jans afscheid blies een trompettist de Last Post

Frank, zoon van Jan: „Dit glas is een herinnering aan het WK zitvolleybal 1983, in Delden. Mijn vader heeft dat WK als bestuurder van de Nederlandse Invaliden Sportbond bijna in z'n eentje georganiseerd. Er moesten visa komen voor de sporters, vakantiehuisjes gehuurd en vervoer geregeld van en naar de zaal. Eén keer in de week was er daarvoor ook iemand bij ons thuis gekomen voor Engelse les. Ach, mijn vader deed het allemaal uit liefde voor de sport. Nee, echt zakelijk was-ie niet.

▲ Dit glas is een herinnering aan het door Jan georganiseerde WK zitvolleybal van 1983 in Delden. © Fam. Van Eijk

In 1985 kreeg mijn vader voor al zijn werk een Koninklijke Onderscheiding. Vlak van te voren was ons dat verklapt. Wij gingen zogenaamd naar school, maar zaten daar gewoon - zonder spijbelen - in 't Harde. Als militair kende ik mijn vader alleen als sportinstructeur, in een blauw trainingspak. Nu zag ik hem in uniform. Liep hij in 't gelid. Links, rechts, links, rechts. Moesten ze zich allemaal opstellen in rijen van drie. En mijn vader werd uit de lijn gehaald.

▲ In 1985 krijgt Jan van Eijk zijn Koninklijke Onderscheiding. © Fam. Van Eijk

Wat volgde was een speech en toen kreeg hij een lintje opgespeld. 'Drager van de eremedaille verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau in goud met de zwaarden', zo heet het officieel. Krijg je een balkje op je revers. Die mag je altijd dragen.

Vijf jaren geleden hebben we een mooi pak voor mijn vader gekocht. We wisten immers dat de dood eraan zat te komen. En op dat pak hebben we toen de onderscheiding gedaan. Voor de begrafenis hebben we een trompettist ingehuurd. Die blies, als militaire eer, de *Last Post*. Voor mijn vader."